

Μία ιστορία της
CARIBANA
παρέλασεως

Σπύρος Πήτερ Γούδας, Guy Chopping, Λυβια.
Στοιχειοθέτηση και μετάφραση στα Ελληνικά
Σοφία Παπαδημήτρη

Αυτό το βιβλιάρaki γράφτηκε κατ' αυτόν τον τρόπο, ώστε να σας βγάλει από τις αγωνίες, τις εντάσεις, τις στενοχώριες και τα προβλήματα που δεν λείπουν από την καθημερινή μας ζωή.

Θα σας μεταμορφώσει σε ένα ενθουσιώδη θιασώτη ενός γιορτινού κόσμου, μιας γιορτής, που γίνεται μια φορά τον χρόνο στο Τορόντο.

Ο κ. Γούδας παρακολουθεί αυτό το φεστιβάλ και συμμετέχει ενεργά από τότε. Γνωρίζει πολύ καλά πόσες επίπονες προσπάθειες απαιτούνται, όπως επίσης γνωρίζει και την ευδαιμονία που εισπράτουν στις καρδιές και ψυχές τους οι άνθρωποι που συμμετέχουν, όταν όλα πάνε καλά να παρουσιάσουν το τελικό αποτέλεσμα και να ικανοποιήσουν το κοινό.

Πολλά άρθρα έχουν γραφεί για τον κ. Γούδα, τη ζωή του και την ένθερμη συμμετοχή του στην CARIBANA.

Στη συνέχεια παραθέτουμε ένα άρθρο που θα θέλαμε να διαβάσετε.

Έχει γραφεί στην εφημερίδα «Ινδοκαριβικός Κόσμος» περίπου 10 χρόνια πριν, στο 1997.

Σ' αυτό το άρθρο καθρεπίζεται το ξεκίνημα του Γούδα, που στις 10ετίες του 60-70 ήταν αποφασισμένος να μάθει και να κατανοήσει πλήρως τα ήθη και τα έθιμα διαφόρων πολιτισμών, που θα γίνονταν διαβατήριο στην ακατανίκητη επιθυμία που είχε να κατακτήσει την πολυεθνική αγορά τροφίμων στον Καναδά.

Στο ολοκληρωτικό φάσμα της CARIBANA αντανακλά η μοναδικότητα του πολιτισμού των δύο δίδυμων νησιών, Τρίνιταντ και Ταμπάκο, τα οποία αν και πολύ μικρά σε έκταση, κατάφεραν να χαρίσουν ένα μεγάλο και υπέροχο δώρο στον Καναδά για την 100στη επέτειο του, το 1967.

Και μια και μιλάμε για δώρα, αξίζει να αναφέρουμε ότι στις 29 Μαρτίου του 2002 η κυβέρνηση των δίδυμων νήσων, τίμησε τον Σπύρο-Πήτερ Γούδα, επιβραβεύοντάς τον για την υψηλή συνεισφορά και αφοσίωσή του που συνετέλεσαν στην ανάπτυξη των τεχνών, του πολιτισμού και της μόρφωσης της δημοκρατίας Τρίνιταντ και Ταμπάκο στον Καναδά.

Ο γιορτασμός ήταν διπλός, γιατί συνέπεσε να πάρει αυτό το βραβείο στα 60στα γενέθλιά του.

Αναμνήσεις Καριμπάνας

1975-76

Λέγομαι Guy Chopping και γεννήθηκα στις Ανατολικές Ινδίες. Μου είχαν πει ότι ένα συγκρότημα που λεγόταν The Jewels of the Indies είχε πάρει μέρος στο Caribana. Δεν είχα ακούσει ποτέ πριν το όνομα Caribana και οποιονδήποτε άλλο συμπατριώτη μου είχα ρωτήσει από τις Ανατολικές Ινδίες και το Πακιστάν δεν ήξερε να μου πει τι είναι. Ήμουν όμως τυχερός, γιατί εκείνες τις μέρες βρέθηκα στο γραφείο του κ. Γούδα και τον ρώτησα: «Τι είναι αυτή η παρέλαση που λέγεται Caribana;»

Παρ'όλο που το ραντεβού μου με τον κ. Γούδα είχε προγραμματιστεί πριν από μήνες και είχε τελείως διαφορετικό σκοπό, μόλις ανέφερα το όνομα Caribana, φαίνεται πως του ζωντάνεψα κάποιες καλές αναμνήσεις. Τον άκουσα να φωνάζει τη γραμματέα του και να της ζητάει να του φτιάξει έναν Ελληνικό καφέ και μέσα στα επόμενα είκοσι λεπτά μου πρόσφερε ένα πολύ εντυπωσιακό ταξίδι στο παρελθόν.

Πηγαίνοντας στο αρχείο της ταινιοθήκης του, για να μου δείξει κάποια ντοκουμαντέρ που θα με βοηθούσαν, μου είπε, ότι αυτή δεν ήταν απλά μια παρέλαση, αλλά η

πιό φαντασμαγορική επίδειξη διεθνούς ταλέντου και μια από τις πιο αξιόλογες εκδηλώσεις στη Βόρειο Αμερική, με δεύτερο το καρναβάλι του Trinidad. Αυτό το φεστιβάλ γίνεται στο Τορόντο μόνο μια φορά το χρόνο. Η ταινία έδειχνε πώς ξεκίνησε το Caribana στο Trinidad, ένα νησί με πληθυσμό περίπου 1.5 εκατομμύριο, και πως άρχισε να γίνεται στο Τορόντο από το 1967 - σαν δώρο της Καραϊβικής στον Καναδά για τα 100 του χρόνια - με το ξεκίνημα της μεγάλης πολυεθνικής ανάπτυξης.

Το Caribana δεν το παρακολουθούν μόνο αυτοί που είναι από την Καραϊβική, αλλά και άνθρωποι από πολλές άλλες εθνικότητες, χωρίς φυσικά να εξαιρούνται και οι Καναδοί, που τους αρέσει πολύ, γιατί προσφέρει κάτι διαφορετικό.

Δεν είναι τυχαίο, λοιπόν, ότι ένα τέτοιο φεστιβάλ σαν το Caribana γίνεται στο Τορόντο, που χωρίς αμφιβολία είναι το μεγαλύτερο πολυεθνικό κέντρο του κόσμου».

Οι Ανατολικές Ινδίες βρίσκονται στην Ασία και συμπεριλαμβάνουν την Ινδία, το Πακιστάν, και το Μπαγκλαντές. Οι Δυτικές Ινδίες βρίσκονται στο βόρειο μέρος της Νότιας Αμερικής και συμπεριλαμβάνουν πολλά νησιά, όπως: Τζαμάικα, Μπαρμπείντος, Τρίνινταντ, Τομπάγκο, Μαρτινίκα, Γρανάδα, Σέιντ Βίνσεντ, Κουρασόλ, Σάντα Λουκία, Σέιντ Κιτς, Αντίγκουα, Αγκουίλα.

Η Εμπειρία του Σπύρου Πήτερ Γούδα από το Caribana Festival:

«Ο Kenn F. Shah ήταν εκείνος που με έπεισε να λάβω μέρος στην προετοιμασία του φεστιβάλ, κι όταν άρχισα να ασχολούμαι τις βραδινές ώρες μετά τη δουλειά μου, μου άρεσε πάρα πολύ, γιατί άρχισα να γνωρίζω ανθρώπους από άλλες φυλές και τα έθιμά τους. Κάθε βράδυ στο camp (ένα τεράστιο κλειστό χώρο, στον οποίο γίνονται οι προετοιμασίες, φτιάχνονται τα άρματα και τα κοστούμια), είχαμε φαγητά που μαγειρεύονταν με προϊόντα προσφοράς της εταιρίας μου. Επίσης, παίζανε μουσική από τις χώρες της Λατινικής Αμερικής και της Καραϊβικής.

Ακούγοντας τη μουσική, άρχισα να μαθαίνω ονόματα τραγουδιστών και συγκροτημάτων όπως Lord Kitchener, Trend Wins, Mighty Sparrow, Ernest Costello, Rosco & the Rebellions, Free Soil, Carl Stetorand, King Ricardo (The Limbo King), και φυσικά τους Jewels of the Indies.

Κάτι άλλο που μ' άρεσε ήταν το σχέδιο για τα κοστούμια της παρέλασης, κάτι που χρειάζεται πολλή μελέτη, φαντασία και δουλειά.

Όπως ο αρχιτέκτονας αρχίζει να σχεδιάζει ένα κτίριο και το θέλει να 'ναι πρωτότυπο, καλαίσθητο, κανονίζει πόσο μεγάλο θα γίνει, και πώς θα φαίνεται στο τέλος, έτσι κι εμείς κάναμε τα σχέδια, πρώτα πάνω στο χαρτί. Μετά κανονίζαμε το μέγεθος, δηλαδή πόσο μεγάλο πρέπει να γίνει, ώστε να μπορεί να μεταφερθεί από ένα άτομο, από δύο άτομα, ή με μηχανισμό.

Αν θα το κάναμε πολύ ψηλό, υπήρχε περίπτωση να χτυπήσουμε τα καλώδια του

ηλεκτρισμού. Επίσης, από τη στιγμή που έβγαине ένα σχέδιο και μεταφερόταν στο χαρτί, γινόταν ένα μεγάλο “μυστικό”, που έπρεπε ο καθένας μας να το φυλάξει για να μην φτάσει στ’ αυτιά καμιάς ομάδας από άλλο camp, που έφτιαχναν άλλου είδους σχέδια.

Εν συνεχεία υπολογίζαμε το κόστος και τη χρονική διάρκεια, δηλαδή πόσους μήνες θα χρειαζόταν για να φτιαχτεί, και αν θα είναι έτοιμο για την ημέρα της παρέλασης.

Οι λεπτομέρειες γι’ αυτή τη δουλειά είναι πάρα πολλές και καθόλου μικρές και απαιτούν πολλή προσοχή.

Ας υποθέσουμε π.χ. ότι φτιάχνουμε ένα καπέλο για να το φορέσει μια κοπέλα στην παρέλαση, το οποίο θα είναι πέντε ή δέκα φορές μεγαλύτερο από το κεφάλι της, θα πρέπει λοιπόν νά είναι πολύ ελαφρύ, να εφαρμόζει καλά, να έχει καλή ισορροπία στο κεφάλι της, να μη της φύγει δηλαδή ο λαιμός, όσες ώρες το φοράει, και να έχει φτιαχτεί από καλά αεριζόμενο υλικό, για να μην ιδρώνει, γιατί συνήθως τον Αύγουστο οι μέρες είναι καυτές. Όπως καταλαβαίνετε, από την ώρα που αρχίζει το καρναβάλι μέχρι που να τελειώσει, περνάνε τέσσερις με πέντε ώρες.

Αυτή η κοπέλα δεν μπορεί να το βγάλει από το κεφάλι της μέχρι να τελειώσει η παρέλαση, κι εκτός αυτού πρέπει να χαμογελάει κιόλας.

Για τους θεατές, το καρναβάλι είναι μια διασκέδαση. Γι’ αυτούς όμως, που παίρνουν μέρος στην παρέλαση είναι μεγάλη ευθύνη, και όσο κουρασμένοι κι αν είναι σ’ όλη τη διάρκεια της παρέλασης, θα πρέπει να

φαίνονται εύθυμοι και χαρούμενοι.

Εγώ, λοιπόν, παρακολουθούσα πολλά πράγματα που έπρεπε να έρθουν εις πέρας, και περισσότερο απ’ όλα τον οικονομικό τομέα.

Αλλά με την εμπειρία του Kenn F. Shah και των υπολοίπων ανθρώπων που συμμετείχαν, καταφέραμε να κάνουμε θαύματα. Τη νύχτα της παραμονής, μέχρι το πρωί, μεταφέραμε όλα αυτά τα κοστουμια και τα άρματα στο σημείο έναρξης της παρέλασης, στο Varsity Stadium. Φυσικά, όλα τα μέλη απ’ όλες τις ομάδες ήταν εκεί.

Τις πρωινές ώρες, περίπου 1 με 2 το πρωί, όταν ήταν συγκεντρωμένες όλες οι ομάδες με τα μέλη τους, τότε κατάλαβα πως ήμουν σχεδόν ο μόνος λευκός! Μερικοί με πέρασαν για τουρίστα. Δεν χρειάστηκε όμως πολύ, να καταλάβουνε ποιος είμαι.

Μάλιστα ένας μου είπε:

“Mr. Goudas, έχω ακούσει πολλά για σένα και για το ρύζι σου. Αν δεν φάω όμως λιγάκι ρυζάκι για πρωινό, δεν νομίζω να μπορέσω να κουνήσω αυτό το τεράστιο άρμα”.

Κι έτσι μου έδωσε μια ιδέα: να στείλω μερικούς ανθρώπους στο κλαμπ να μαγειρέψουν πιλάφι με τον τρόπο της Καραϊβικής.

Το πιλάφι έγινε πολύ νόστιμο και ήταν αρκετό για να χορτάσουν πάνω από χίλια άτομα. Όταν έφαγαν, ξεδίπασαν με αναψυκτικά Snappy Pop που είχα ειδοποιήσει να μας φέρουν από το εργοστάσιό μου. Ήξερα ότι τα Snappy Pop άρεσαν πολύ σ’ όλους, αλλά εκεί έγιναν ανάρπαστα. Τα έβαζαν σε βαρέλια με

παγάκια και τα πίνανε. Μέχρι τις 7 το πρωί είχα γίνει πολύ δημοφιλής και στα άλλα γκρουπ. Η διαφήμιση αυτή άξιζε, κατά τη γνώμη μου, όλα τα λεφτά του κόσμου. Περπατώντας, άκουγα τους ανθρώπους, που με γνώριζαν πλέον, κι όλο και κάτι έλεγαν κάθε φορά που περνούσα:

- Mr. Goudas, you are a cool man!

- Mr. Goudas, you are my brother! - K.

Γούδα, υπόσχομαι ότι ποτέ στη ζωή μου δεν θ' αγοράσω άλλη μάρκα ρύζι!

Εν τω μεταξύ, ακουγόταν το τραγουδάκι:

*"Goudas Rice is very nice,
Goudas Rice is very nice,
it is good for pealeu
or Chinese fried rice,
so take my advice
and buy Goudas Rice".*

Σε ελεύθερη μετάφραση στα Ελληνικά "το ρύζι Γούδας είναι πολύ καλό, έτσι λοιπόν ακούστε τη συμβουλή μου και αγοράστε ρύζι Γούδας". Φυσικά στα Ελληνικά χάνεται η ομοιοκαταληξία, αλλά στα Αγγλικά είναι ένα πολύ πετυχημένο τραγουδάκι με χαρούμενους ρυθμούς.

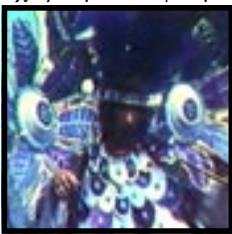
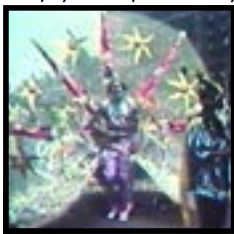
Μερικοί κάνανε προτάσεις να ονομαστεί αυτή η μέρα "Ημέρα του Γούδα".

Πριν ξεκινήσει η παρέλαση, περίπου στις 11 η ώρα, ανακαλύψαμε ότι είχε εξαφανιστεί το μεταξωτό ύφασμα που επρόκειτο να ντύσει το άρμα της Goudas Foods, κι ενώ είχε γίνει τόση πολλή δουλειά για να γραφτεί επάνω η φίρμα, κάποιος το έκλεψε, κι έτσι αναγκαστήκαμε ν' αγοράσουμε ένα πρόχειρο μπλε ύφασμα

και να γράψουμε τα γράμματα με σπρέι. Αν αυτή τη στιγμή μπορούσα να βρω εκείνον που το έκλεψε, μπορεί και να τον έπνιγα με το μεταξωτό ύφασμα. Προσπαθώντας να ξεπεράσω τη στενοχώρια μου, έκανα τα τελευταία μαθήματα σ' όλα τα γκρουπς με τα κοστούμια, και τους είπα ότι παρ' όλο που θα είναι το CBC, το BBC και άλλοι τηλεοπτικοί σταθμοί εγκατεστημένοι σε κάποιο πύργο, θα έπαιρνα κι εγώ ταινία και θα ήμουνα από κοντά στο κάθε άρμα. "Όταν με δείτε, λοιπόν - τους έλεγα - θέλω, όσο κουρασμένοι κι αν είστε, να χαμογελάτε για να φαίνεστε ωραίοι στην ταινία". Είχα μαζί μου μια βαλίτσα με 20 ταινίες περίπου Super 8, την κινηματογραφική μηχανή και τον τρίποδα. Όταν ξεκίνησε η παρέλαση, άρχισα να παίρνω σκηνές, αλλά πολύ γρήγορα κατάλαβα ότι οι 20 ταινίες που είχα δεν έφταναν για να καλύψουν το υπόλοιπο της παρέλασης.

Έτσι, επειδή ήθελα να χάσω όσο το δυνατό λιγότερες στιγμές από την παρέλαση, αναγκάστηκα να φύγω, τρέχοντας ανάμεσα στους εκατοντάδες χιλιάδες θεατές· κι επειδή όλοι οι δρόμοι ήταν κλειστοί για τη συγκοινωνία, πήγα στη Yonge Street, από τους άλλους παράλληλους δρόμους, για να μπορέσω ν' αγοράσω κι άλλες ταινίες.

50 ταινίες πήρα αυτή τη φορά, εφοδιάστηκα και με μπαταρίες και ξαναγύρισα για να συνεχίσω το έργο μου. Έπαιρνα σκηνές, μέχρι που η παρέλαση έφτασε στο Waterfront και με το βάρος της μηχανής, τα φιλμ, τον τρίποδα και όλα τα υπόλοιπα, ένιωθα ότι είχα κάνει το μαραθωνοδρόμο δέκα φορές.

Την επόμενη εβδομάδα, όταν τα πήγα στο Κλάμπ 813, όπου είχα φτιάξει και στούντιο για ραδιοφωνικό σταθμό (πριν αγοράσω τον δικό μου) κι άρχισα να τα κοιτάω κομμάτι-κομμάτι, ανακάλυψα ότι απέκτησα ένα “χόμπι” βραδινό.

Τόσα ωραία κομμάτια σίγουρα άξιζαν τον κόπο και το χρόνο για να ξοδέψει κανείς, χρειαζόταν όμως να έχει και μεγάλη υπομονή για να μπορέσει να τα φέρει σε αρμονία. Όταν την επόμενη μέρα άρχισα να βρίσκω ένα-ένα τα καλά κομμάτια, σκέφτηκα ότι είχα πολλή δουλειά μπροστά μου, για να ολοκληρωθεί η ταινία.

Έτσι είπα στη Gloria - τη μαγειρίσσα του Κλάμπ 813 - που μοιάζει πάρα πολύ στη παραμάνα της πρωταγωνίστριας του έργου Όσα παίρνει ο άνεμος, (μόνο που είναι διπλή στο ύψος και στο πλάτος), να μου κάνει παρέα.

Έτσι, κάθε βράδυ, για να μου κάνει παρέα, μαγειρεύει και καθάριζε, κι επειδή καθόμουνα με τις ώρες για να ενώσω τα κομμάτια -εκείνη την εποχή δεν υπήρχε αυτόματο μοντάζ και δεν είχα αγοράσει ακόμη όλα τα κατάλληλα μηχανήματα- μου έλεγε πολλές φορές: “Ήθελα να ‘ξερα τι βλέπεις μέσα απ’ αυτό το μικροσκόπιο τόσες ώρες, τι κόβεις και ράβεις σαν μοδίστρα;”.

Αφού τελείωσα το μοντάζ κι έβαλα και τη μουσική, προσπάθησα, φυσικά, να συνδυάσω την κατάλληλη μουσική με την κατάλληλη εικόνα (π.χ. δεν γινόταν να παίζει κάποιος κιθάρα, κι εγώ να του βάλω ήχο από βιολί, ή να παίζει κλαρίνο, κι εγώ να του βάλω μαντολίνο). Πήρα στο τέλος

και ήχο οχλαγωγίας από διάφορες ταινίες, για ν’ ακούγεται ο κόσμος απέξω.

Όταν τελείωσα, χρειάστηκε να βάλω κάποιον να εξηγήει και να παρουσιάζει την ταινία, γιατί η δική μου φωνή τότε δεν ήταν κατάλληλη για να μπορεί να γίνει αυτό στ’ Αγγλικά. Γι’ αυτό πήρα τηλέφωνο ένα φίλο μου, τον Jessie MacDonald, και του ζήτησα να έρθει να παρουσιάσει αυτός την ταινία, μια και είναι ένας από τους καλύτερους παρουσιαστές τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών προγραμμάτων.

Όταν ήρθε ο Jessie, μου είπε ότι χρειαζόμαστε δύο πράγματα, ένα μπουκάλι από ρούμι κι ένα μικρόφωνο. “Άρχισε να παίζεις την ταινία και βάλε το μαγνητόφωνο να γράφει”, μου είπε. Πίνοντας το ποτό του και βλέποντας την ταινία, μιλούσε μέχρι να τελειώσει. Έτσι, δεν χρειάστηκε να το ξανακάνουμε δεύτερη φορά. Μου φάνηκε ότι ήταν το καλύτερο ντοκυμαντέρ που είχε γίνει ποτέ. Όταν δε έδειξα στη Gloria το φιλμ την επόμενη νύχτα, τότε κατάλαβε με κατάπληξη ποιο σκοπό είχαν αυτές οι ατελείωτες ώρες. Ειδοποίησα τον Kenn F. Shah κι όλους τους άλλους οργανισμούς και τα μέλη τους να ‘ρθούνε να τη δούνε την επόμενη βδομάδα.

Όταν ήρθαν, το κλαμπ γέμισε ασφυκτικά. Όταν άρχισε η ταινία να προβάλλεται στη μεγάλη οθόνη, καθένας που έβλεπε τον εαυτό του ενθουσιαζόταν και προσπαθούσε να εξηγήσει στους άλλους, επειδή όμως όλοι τους είχαν λάβει κάποιο μέρος, όλοι είχαν κάτι να πούν. Έτσι, αναγκάστηκα να παίζω την ταινία κάπου πέντε με έξι φορές όλη τη νύχτα, γιατί τους άρεσε να τη βλέπουν ξανά και ξανά.

Φυσικά, δεν παρουσιάζεται καθόλου το πρόσωπό μου, γιατί όπως καταλαβαίνετε εγώ τραβούσα την ταινία, κι απ’ την άλλη μεριά, όπως τους είπα, “ποιος θέλει να βλέπει τη φάτσα μου;”. Τις επόμενες βδομάδες μετέφερα την ταινία από Super 8 σε VHF κι έφτιαξα περίπου χίλια αντίγραφα,

τα οποία έγιναν ανάρπαστα.

Η διαφήμιση που έγινε για την εταιρία μας ήταν πράγματι ανεκτίμητης αξίας.

Την επόμενη χρονιά έγινε και πάλι η προετοιμασία για την προγραμματισμένη μέρα του Caribana.

Αφιερώθηκε πάλι πολύς κόπος και χρόνος για να σχεδιαστούν τα κοστούμια, για να γίνουν όλα τέλεια, μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια, μαζί με την προετοιμασία περίπου 50.000 πακέτων ρυζιού, τα οποία θα μοιραζόντουσαν στον κόσμο. Όμως, την ημέρα της παρέλασης, όταν σχεδόν οι μισοί είχαν πάρει ήδη το δρόμο τους, μας περίμενε μια δυσάρεστη έκπληξη.

Ο ουρανός μαύρισε, κι άρχισε ξαφνικά μια καταρρακτώδης βροχή. Οι θεατές άρχισαν να τρέχουν να βρουν κάπου να κρυφτούν, ενώ μερικοί γύρισαν στα ξενοδοχεία και στ' αυτοκίνητά τους, και άλλοι στους διαδρόμους του υπόγειου σιδηρόδρομου. Ορισμένοι από τους χορευτές και τους βοηθούς της δικής μου ομάδας έφυγαν κι αυτοί, για να προστατευθούν απ' την καταιγίδα. Οι μουσικοί προσπάθησαν με κάθε δυνατό τρόπο να προστατέψουν και να καλύψουν τα μουσικά τους όργανα.

Τα όμορφα κοστούμια, που η προετοιμασία τους είχε διαρκέσει έξι μήνες, έλιωναν μέσα σε χρωματιστές λιμνούλες στα πόδια των χορευτών.

Καθισμένος στο γρασίδι δίπλα σε κάποιο άγαλμα και παρατηρώντας την εκδίκηση της φύσης, άρχισα να σκέφτομαι τη σπατάλη του κόπου, του χρόνου και του χρήματος.

Έχω δει πολλές καταιγίδες στη ζωή μου, αλλά ποτέ δεν είχα δώσει τόση σημασία, όταν βρέχονταν τα μαλλιά μου, το πρόσωπό μου και τα ρούχα μου.

Αυτή η βροχή όμως έκανε τα μάτια μου να βουρκώσουν και την καρδιά μου να σπάσει».

Σπύρος Πήτερ Γούδας

Στο σημείο αυτό, θα θέλαμε να κάνουμε μια παρένθεση.

Ενώ ακόμα δεν είχαμε ολοκληρώσει τη συλλογή και κατάταξη των φωτογραφιών από το Caribana Festival, και πριν ακόμα περάσει ο αντίλαλος της μουσικής από τα αφτιά μας μια είδηση, που μας ήρθε από το στόμα του ίδιου του κ. Γούδα, μας έκανε να ξεχάσουμε για καλά το πάρτυ.

Ο παλιός του φίλος και συνεργάτης του στην οργάνωση της μεγάλης Παρέλασης, ο Kenn F. Shah, πέθανε 24 05 2002.

Η συμβολή του στην επιτυχία του φεστιβάλ δεν θα ξεχαστεί ποτέ.

Σε μια συνέντευξη σχετικά με αυτό το θέμα στην τηλεοροση, ο κ. Γούδας είπε:

Φυσικά, το Caribana Festival θα συνεχίσει χωρίς τον Kenn F. Shah, όμως δεν θα είναι ποτέ ξανά το ίδιο

Πληροφορίες Έκδοσης

Σπύρος Πήτερ Γούδας διατηρεί το δικαίωμα, χωρίς περαιτέρω γνωστοποίηση, να προβεί σε αναθεώρηση των πληροφοριών αυτών. Κανένα μέρος του περιεχομένου, εικόνας, ομοιοτύπου, ελόγκαν, ονομάτων και εμπορικών σημάτων, δεν μπορεί να αναπαραχθεί, να αποθηκευθεί ή να μεταδοθεί με οποιαδήποτε μορφή ή με οποιοδήποτε μέσο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοτυπικό, ή οποιοδήποτε άλλο τρόπο, χωρίς την προηγούμενη έγγραφη άδεια του κατόχου των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας (copyright). Με την επιφύλαξη παντός δικαιώματός μας.

Copyright © 2008 by Spyros Peter Goudas 241 Snidercroft Road, Concord, Ontario, Canada L4K 2J8

Mr. Goudas

